

După ce în vechime le-a vorbit părinților noștri prin profeți în multe rânduri și în multe feluri, la sfârșitul acestor zile Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor a toate și prin care a făcut lumea. De aceea (ori de câte ori întâlnim în scripturi un „de aceea”, să nu trecem mai departe până când nu înțelegem motivul pentru care este folosit, în acest caz acesta fiind extrem de important), trebuie cu atât mai mult să luăm aminte la cele auzite (de la Fiul), ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul rostit prin îngeri s-a dovedit neclintit și dacă orice abatere și orice neascultare și-au primit pedeapsa cuvenită, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care și-a avut începutul în cuvintele Domnului și care a fost confirmată de cei care au auzit-o. Evrei 1:1-2; 2:1-3

Întreg capitolul întâi, începând cu versetul al treilea îl înalță pe Domnul Isus deasupra îngerilor. Îl prezintă ca fiind mai presus de îngeri în ce privește caracterul și poziția Lui. Noi recunoaștem și primim acest lucru, dar am vrea să știm de ce Dumnezeu subliniază această realitate prin autorul cărții Evrei: Cristos este mai presus de îngeri. Răspunsul îl primim în cel de-al doilea capitol.

Aceste versete subliniază următorul lucru: Cuvântul îngerilor a fost neclintit. Dumnezeu a respectat poruncile pe care le-au adus și mesajul pe care l-au transmis aceștia. Mesajul lor era că orice nelegiuire și orice neascultare și-a primit o răsplătire dreaptă. Dumnezeu a onorat cuvântul îngerilor. Dumnezeu a întărit cuvântul îngerilor. Dacă acest lucru este adevărat, și este, cu cât mai mult ar trebui să ne așteptăm ca El să onoreze, să respecte și să confirme cuvântul Fiului Lui? Având în vedere că Fiul Lui este infinit mai presus de îngeri, Dumnezeu va fi infinit mai preocupat să se asigure de respectarea Cuvântului Fiului Lui. Un alt lucru pe care acest text îl spune este: „cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”. În mod evident, tentația noastră ar fi să spunem: „Ah, mântuire: aceasta se referă la iertarea de păcate”. Dar cuvântul „mântuire” este un cuvânt cu un înțeles foarte vast; cu mult mai vast decât cel pe care-l folosim în mod general. Urmărind modul în care acest cuvânt este folosit în Noul Testament, descoperim că se referă la patru încadrări temporale: două în trecut, una în prezent și una în viitor.

Să explic:

În trecut: „Am fost mântuit! De plăcerile păcatului” - pocăință. „Am fost mântuit! De pedeapsa păcatului” - îndreptățire.

În prezent: „Sunt mântuit! De puterea păcatului” - sfințire.

În viitor: „Voi fi mântuit! De prezența păcatului” - gloriificare.

Dacă cineva te-ar întreba: „Ești mântuit?” Ai avea dreptate să-i răspunzi: „La ce te referi? Dacă am fost mântuit, dacă sunt mântuit sau dacă voi fi mântuit? Să vorbim despre aspectele de care ești interesat”. În general, am comprimat sensul cuvântului „mântuit” pentru a fi echivalentul iertării, dar cuvântul folosit în Biblie are un sens mult mai larg și mai inclusiv decât numai acela de a fi iertat. De exemplu, Pavel spune: „căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13:11). Sună foarte ciudat. „Dacă ne-a mântuit prin moartea Lui, cu cât mai mult vom fi mântuiți, prin viața Lui?” Așadar descoperim că acest cuvânt are o semnificație imensă, la fel ca termenul „sfințire”. În gândul lui Dumnezeu, sfințirea noastră a fost plănuită înainte ca lumea să înceapă; a fost realizată la Calvar; a devenit a noastră, în mod potențial, în momentul pocăinței; devine a noastră experiențial pe măsură ce ne vedem una cu Cristos și va rămâne pe parcursul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

Aceste cuvinte sunt vaste, imense. Așadar, atunci când citim la Evrei 2:3: „cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare”, nimeni nu poate spune: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că păcatele mele sunt iertate. Nu am neglijat mântuirea”. Cuvântul folosit aici include tot ceea ce a făcut Dumnezeu, în har, pentru poporul Lui, prin lucrarea Domnului Isus Cristos de la cruce. Avertizarea dată în cel de-al treilea verset nu se referă la iertarea de păcatele trecute, ci se referă la neglijarea oricărui lucru pe care Domnul Isus l-a pregătit pentru poporul Lui. Astfel, se adresează unei inimi nepăsătoare care spune: „Ei bine, eu vreau aceasta de la Domnul, dar, în adevăr, nu sunt interesat deloc de nimic altceva”. Ea atinge direct atitudinea care afirmă: „Păi, vreau anumite lucruri din jertfa lui Cristos, dar de fapt, pur și simplu nu vreau să merg până la capăt. Nu sunt interesat de unele dintre celelalte lucruri”.

Primul verset este la fel de clar: „Trebuie să acordăm o mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit”. De ce? Pentru că avem tendința să lăsăm ca lucrurile prețioase să ne alunece printre degete. Lucrurile care au o valoare uriașă pot fi pierdute cu ușurință. Înainte să ne căsătorim, i-am dat soției mele un inel de logodnă. Într-o zi, pe când eram în Africa, smulgea niște buruieni dintr-un strat de flori. Pământul era noroios și ea era aplecată și lucra. Când a intrat în casă, s-a spălat pe mâini și a descoperit că piatra

din inel dispăruse, lucru care a întristat-o. Dacă s-ar fi gândit că noroiul era suficient de vâscos încât să tragă piatra din inel, cu siguranță că nu l-ar fi purtat. Astfel că, în timpul aceluia lucru mărunț, făcut în trecere - mergea dintr-o parte în alta a curții și s-a oprit să smulgă niște buruienii și să le arunce - ceva ce avea o mare valoare pentru ea a dispărut. Tot așa, acest text ne spune că este posibil să devenim într-atât de preocupați de alte lucruri și interesați de sarcini care ne par mai interesante încât adevărul care a fost în gândul veșnic și în inima lui Dumnezeu și care a fost cumpărat cu prețul uriaș al sângelui lui Cristos, să ne alunece, pur și simplu, „printre degete” și să dispară în mijlocul grijilor obișnuite ale zilei. Din acest motiv, ni se dă această avertizare, „Trebuie să acordăm o mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva, în multele noastre preocupări, acest adevăr să alunece și să dispară, asemeni nisipului luat în pumn, iar noi să nu rămânem cu nimic altceva decât cu regrete”.

„Cum vom scăpa noi, dacă neglijăm?” Nu este vorba de un refuz, nu este vorba de respingere și nu vorbește de cineva care a luat o atitudine împotrivoitoare fățișă, ci este vorba de aceea atitudine inofensivă, care spune: „Poate într-o altă zi, cu o altă ocazie. Acum sunt alte lucruri mai importante, alte lucruri mai provocatoare, alte lucruri mai solicitante care-mi ocupă timpul și mintea”. Iar întrebare nu se pune dacă vom neglija sau nu, ci întrebare este: Ce vom face? Cum vom explica această atitudine? Cum vom sta în fața Lui, a Celui care ne-a cumpărat aceste privilegii neprețuite cu sângele Lui prețios? Care le-a inclus în cuvântul Lui și le-a revelat inimilor noastre? Iar noi, în nepăsarea și neatenția noastră, am fost gata să neglijăm aceste lucruri pe care Dumnezeu le-a cumpărat cu sângele vărsat al Singurului Lui Fiu. Cum vom scăpa noi? Cum vom scăpa noi? Aceasta este întrebare.

Care sunt însă consecințele? Toți suntem de acord, cu siguranță, că dacă cineva neglijează pocăința și credința în Isus Cristos, va fi pentru veșnicie în iad. Sunt convins că astăzi, în iad, sunt o mulțime de oameni care au intenționat să se pocăiască într-o zi. Nu pot nicicum să cred că toți cei care sunt acolo s-au hotărât, într-un anumit moment de criză, să rămână pierduți.

Cu ani în urmă, în Richmond, Virginia, discutam cu un tânăr care spunea: „Religia este bună pentru cei în vârstă. Creștinismul și mântuirea sunt bune pentru oamenii care sunt pe ultima sută de metri. Niciun tânăr ca mine nu vrea să fie limitat de multe reguli și de multă religie. De aceea, când voi fi îndeajuns de bătrân ca să ies la pensie, îmi voi lua și asigurarea cerească și voi asculta atunci. Acum însă, domnule, nu mă mai deranja. Ca să fiu sincer, nici atunci nu sunt sigur că mă va interesa cu adevărat”.

I-am răspuns: „Bine, voi face o declarație în acest sens pe care te voi ruga să o semnezi”.

Am luat o bucată de hârtie pe care mi-a dat-o mama lui și am scris următoarea declarație. Având în vedere că nu știu dacă voi trăi destul de mult ca să ajung la pensie, că nu am siguranța zilei de mâine și că m-am hotărât să NU am nimic de-a face cu Isus Cristos, cel puțin până la vârsta de șaiszeci și cinci de ani, prin prezentul act renunț, acum și pentru totdeauna, la orice beneficiu de pe urma morții lui Cristos și declar acum înaintea tuturor care vor citi această declarație, că de acum înainte refuz să mă mai consider un candidat pentru mântuire. De aceea, sunt hotărât să merg în iad. M-am hotărât să fiu pierdut, dacă această stare este consecința acțiunii mele, pentru că pur și simplu nu mă interesează Isus Cristos”.

L-am întrebat: „Ești gata să semnezi asta?”

A citit declarația, s-a schimbat la față, a pălit și a spus: „Nu, n-aș semna așa ceva, crezi că sunt nebun?”

I-am răspuns: „Da, chiar cred că ești nebun pentru că spunându-ne mamei tale, soției tale și nouă tuturor, că intenția ta este să nu ai nimic de-a face cu Isus Cristos până la un anumit moment dat în viitorul îndepărtat și că nici atunci nu avem niciun motiv care să ne facă să credem că nu vei amâna din nou, tu ai semnat de fapt această declarație”. Și am adăugat: „E mai bine rezolvi să rezolvi acum această problemă astfel încât, când oamenii te vor deranja din nou, în viitor, să le poți spune: ‘Nu, am clarificat chestiunea aceasta într-o duminică după masă, în casa soacrei mele. Am hotărât să nu mă mai preocup niciodată de acest subiect’. Cred că este mai înțelept să procedezi așa decât să tot amâni și să-ți împietrești inima față de orice lucrare a Duhului lui Dumnezeu”.

Mi-a spus: „Domnule, m-ai pus în fața unei decizii grele, nu știu ce voi face, dar te asigur că mă voi mai gândi mai mult la asta decât am făcut-o în trecut”. Nu știu ce s-a întâmplat cu el după aceea.

Așadar, convingerea mea este că iadul este plin de oameni care au spus: „într-o bună zi, într-o bună zi, într-o bună zi”. Știm că este fatal să neglijezi pocăința și credința și avem orice motiv să credem că acel cuvânt din Tesaloniceni, care spune că Domnul Isus Cristos va veni „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Domnul nostru Isus Cristos”, îi

va include și pe cei care pur și simplu au neglijat să se pocăiască (2 Tesaloniceni 1:8). Au neglijat să se ocupe de problema adusă la lumină de lucrarea plină de har a dragostei Duhului lui Dumnezeu.

Așadar, celor păcătoși le spunem: „Ai o alegere de făcut, trebuie să stai înaintea lui Isus Cristos. Ești obligat să stai înaintea Lui”. Dumnezeu a promis că orice genunchi se va pleca înaintea Fiului Lui. Când Domnul Isus Cristos a părăsit cerul și a luat chip de om, Tatăl l-a spus: „Orice genunchi al oamenilor se va pleca înaintea Ta”, iar apoi le-a dat oamenilor posibilitatea să aleagă când să se plece (Romani 14:11). Poți să te pleci acum, la timpul potrivit, la chemarea Duhului lui Dumnezeu, avertizat de Cuvântul lui Dumnezeu, atras de dragostea lui Dumnezeu, în pocăință și credință și astfel să trăiești sau poți refuza să te pleci acum, să-ți trăiești viața neplecându-te, cu spatele țepăn și apoi să-L întâlnești pe Isus Cristos. Dar nu-L vei întâlni la scaunul îndurării unde este acum, chemând și așteptând, ci înaintea Marelui Tron Alb, unde El va sta în vederea judecării. Acolo se vor deschide cărțile și se va deschide și cartea vieții Mielului în care numele tău nu va fi scris. Atunci, implorând stâncilor și munților să cadă peste tine, vei fi forțat să te pleci înaintea Domnului Isus.

Ascultă! Dumnezeu a promis că orice genunchi se va pleca înaintea Fiului Lui! Fie că oamenii se vor pleca de bunăvoie, în pocăință și credință și astfel vor trăi, fie o vor face obligați și forțați de maiestatea lui Dumnezeu și de promisiunea făcută de El Fiului Lui, mergând astfel în întunericul veșnic și recunoscând sub constrângere ceea ce au refuzat să recunoască pe când erau sub har. Aceasta este tragedia neglijării; aceasta este crima neglijării, cu privire la problema păcatelor trecute, a iertării și a dragostei îndreptățitoare a Domnului nostru Isus Cristos. Așadar, recunoaștem că, din perspectiva consecințelor ei, această atitudine este fatală și sunt sigur că sunt puțini aici care vor disputa acest lucru.

Aceasta nu este însă totul. Cumva, avem această idee că, deși este de o importanță colosală să-L cunoaștem pe Isus Cristos ca Mântuitor și să primim mântuirea pentru realizarea căreia El a murit, nu este la fel de important să ne însușim celelalte lucruri care sunt incluse în moartea Lui. Ca și cum acestea ar fi opționale. Cred că această înțelegere greșită provine din modul defectuos în care înțelegem ce înseamnă termenul „mântuit”. Acest cuvânt n-a fost niciodată menit să fie folosit așa cum îl folosim noi în mod uzual. În primul rând, în Biblie, nimeni nu afirmă despre sine că este mântuit. Nimeni nu folosește acest cuvânt despre sine, ca o mărturie personală. Pavel a spus, „Care ne-a mântuit și ne-a chemat” (2 Timotei 1:9), dar întrucât înțelesul acestui cuvânt este atât de vast, nu există niciun moment în care cineva să-l poată fi experimentat într-un mod complet, în timpul pelerinajului de pe acest pământ. De aceea, nimeni nu l-a folosit în acest fel, iar Duhul lui Dumnezeu, fiind consistent cu întreaga carte, nu a consemnat o astfel de mărturie. La un moment dat, Pavel spune: „Când a binevoit Dumnezeu să descopere pe Fiul Lui în mine” (Galateni 1:16). Au mai fost și alții care au mărturisit într-un fel sau altul despre harul lui Dumnezeu din viața lor, dar n-au folosit cuvântul „mântuit”.

Eu cred că din pricina faptului că l-am folosit greșit, i-am indus în eroare pe mulți oameni, făcându-i să înțeleagă că Dumnezeu este interesat numai ca ei să ajungă să ocupe o cameră în acea casă pe care El o construiește în veșnicie. Ca și cum Dumnezeu, temându-se că nu va avea destui oameni care să umple acea casă, este nemaipomenit de preocupat să-i facă pe oameni să accepte o poliță de asigurare cu privire la iad și atât. Potrivit acestei înțelegeri greșite, El îi face pe unii dintre acești oameni să fie puțin mai entuziaști și să aibă o râvnă puțin mai mare, motiv pentru care le așează înainte niște provocări. Cei care depășesc provocările și ajung în vârf vor fi răsplătiți și vor deveni cetățeni de clasa întâi, în timp ce ceilalți rămân cetățeni de clasa a doua. Dar, până la urmă, ceea ce este important este ca oamenii să fie „mântuiți” și după aceea depinde de ei, dacă unii dintre ei vor să meargă înainte spre o viață mai adâncă sau spre viața mai înaltă sau spre viața mai îmbelșugată sau spre viața sfințită. Cred că aceasta este o înțelegere foarte greșită. Ea nu poate fi susținută din Cuvântul lui Dumnezeu și fiecare dintre noi ar trebui să depunem toate eforturile pentru a o eradica.

De exemplu, Ioan Botezătorul nu a vorbit niciodată în acest fel. El spune: „Pocăiți-vă! Căci vine după mine Unul, care este înainte de mine, ale cărui sandale nu sunt vrednic să le dezleg. El este Cel care vă botează cu Duhul Sfânt și cu foc”. Cu alte cuvinte, Ioan le-a spus celor din generația lui să se pocăiască pentru că pocăința este calea prin care bariera dintre om și Dumnezeu este îndepărtată. Scopul harului lui Dumnezeu nu este doar să-l ducă pe om în cer, ci să-l aducă în părtășie cu Dumnezeu. Aceasta este o altă înțelegere greșită care o însoțește pe cea despre care am discutat anterior. Prea mulți oameni cred că marele scop al lui Dumnezeu cu harul este să ne ducă în cer după ce murim! Ce multe consecințe rele poate avea o astfel de accentuare greșită?! Marele scop al lui Dumnezeu cu harul nu este numai să ne

ducă în cer după ce vom muri, ci să ne salveze de păcat. Să ne facă asemeni lui Isus Cristos și să ne aducă într-o părtășie vie, vitală, experiențială cu El, acum, în timpul zilelor călătoriei noastre. În acest fel, având în vedere că deja El va fi apropiat cerul de noi, Îi va fi simplu să de ducă acolo. Cerul trebuie să înceapă în inimile noastre.

Mai adaug încă un lucru, cu care cred că veți fi de acord. Și anume, dacă Dumnezeu v-ar lua în cer sau mai bine zis, dacă v-ar trimite în cer și v-ar da o locuință acolo, o casă chiar pe strada principală a slavei, lângă râul vieții și chiar dacă v-ar da în concesiune drumul pavat cu aur din fața casei, ca să-l puteți vinde celorlalți locuitori, dar n-ar veni El însuși acolo, tot la iad v-ar fi condamnat. Pot spune acest lucru pentru că vă asigur că cerul nu poate fi format dintr-o casă. Nu poate fi format din nimic din ceea ce noi asociem cu o locuință cerească. Ceea ce face ca cerul să fie ceresc, nu este locuința de sus, nu este strada de aur, nu este râul vieții și nici harpele la care cântă îngerii. Ceea ce face ca cerul să fie ceresc este revelația lui Dumnezeu, fără nicio restricție, fără nicio limitare sau nimic care să-L ascundă. Și dacă ar fi să vă trimită în cel mai strălucitor loc pe care vi-l puteți imagina, dar n-ar fi El însuși acolo, El n-ar face altceva decât să mute acolo iadul și să-l redenumescă. Inimile noastre nu tânjesc după un loc, nici după lucruri, nici după anumite condiții de viață. Deși pot să-mi închipui de ce sclavii de odinioară cântau: „Când vom ajunge în cer, ne vom încălța și vom cutreiera tot cerul lui Dumnezeu”. Ne-având încălțări și fiindu-le uneori frig, își imaginau că asta va fi o îmbunătățire uriașă a stării lor. Sunt sigur că Dumnezeu le-a purtat de grijă și din acest punct de vedere când au ajuns în cer. Dar dacă înțelegerea voastră despre cer este legată numai de case, de pantofi sau de alte astfel de lucruri, atunci seamănă cu ideea de a te căsători cu patronul unui magazin de bricolaj și de a te muta în acel magazin pentru a-ți putea schimba mobila în fiecare lună. Este un concept foarte senzorial, foarte materialistic.

Da, cerul este un loc, dar ceea ce-l face ceresc este prezența Împăratului acelu loc, a Domnului acelu loc, a Domnului Isus Cristos. De aceea, scopul lui Dumnezeu cu harul nu este numai să ne dea un bilet către un loc, ci să aducă atmosfera, cărmuirea și binecuvântarea acelu loc în inimile noastre. El face acest lucru aducând în inimile noastre Însăși Persoana care va face acel loc ceresc. Dacă așa stau lucrurile atunci vom înțelege că tot ceea ce Domnul Isus a pregătit este important; tot ceea ce a fost inclus în lucrarea Lui de pe cruce este important. Și nu te poți relaxa, spunând, „Păi, sunt îndreptățit, sunt grațiat, sunt iertat. Aceasta-i mântuirea, o am, am ceea ce El a venit să ne aducă. Știu că mai sunt câteva mici înălțimi lăsate de El pentru ca noi să le escaladăm într-un fel sau altul, dar în ceea ce mă privește pe mine, am lucrul important”. Ce este important? Totul este important! Tot ceea ce El a intenționat! Tot ceea ce El a pregătit! Tot ceea ce El a obținut prin vărsarea sângelui Lui! Prin urmare, cum vom scăpa noi dacă neglijăm orice din ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie al nostru? În concluzie, în fiecare inimă ar trebuie să fie stărnită o foame avidă de a avea tot ce a fost câștigat pentru noi prin moartea Domnului Isus, de a fi tot ceea ce El a intenționat să fim și de experimenta tot ceea ce este al nostru.

Să vă dau o ilustrație: să presupunem că ai putea fi îndreptățit și născut din nou și totuși să ai o atitudine de completă indiferență față de lucrurile lui Dumnezeu. După o astfel de viață, ajungi acasă, în cer și primul lucru pe care ți-l spune Domnul este următorul: „Vino cu mine copilul meu”. Te ia de mână și te duce în depozitul harului Lui. Deschide larg ușile mari, și ai în față rafturi încăpătoare pline cu lucrurile pe care le-a cumpărat cu sângele Lui și pe care ți le-a pregătit, le-a pecetluit, le-a împachetat și ți le-a destinat, în diferitele etape ale călătoriei tale. De exemplu: ajutor când ai fost bolnav, victorie când ai fost ispitit, puterea Duhului Sfânt când ți s-au dat sarcini. Și Domnul începe să-ți arate aceste lucruri și să ia la rând promisiunile din Cartea Lui întrebându-te: „De ce nu ți-ai însușit asta? De ce nu ai revendicat asta? Am pregătit tot ceea ce era necesar pentru tine”. Îți aduce viața ta trecută înaintea ochilor și vezi cum, la un moment dat umbrai zdrobit, învins, târându-te, în timp ce ai fi putut să alergi. În timp ce te-ai fi putut înălța pe aripi de vultur, tu te târai prin praf ca un vierme. Și-ți spune: „Uite cum a fost viața ta!” După aceasta îți dă o mică imagine a felului de viață pe care ai fi putut s-o trăiești, văzând acele rafturi pline cu binecuvântările pregătite prin sângele Lui, cumpărate pentru tine, pe care însă tu ai fost prea indiferent sau neatent ca măcar să vrei să le revendici. Cum vei putea scăpa de regretul, de durerea produsă de conștientizarea faptului că l-ai jefuit pe Domnul Isus de slava pe care ar fi putut s-o obțină din viața ta, dacă te-ai fi păsat de ceea ce dragostea Lui a pregătit? Încăpățânat! Cu Inima împietrită! Indiferent! Preocupat de alte lucruri! Satisfăcut cu o fărâmitură, pe când puteai să ai toată pâinea! Dar în tot acest timp dezonorându-L pe El, fiind mai puțin decât a pregătit El pentru tine; mai puțin decât se aștepta El.

Să presupunem că trimitându-mi copiii la școală, ei ar merge îmbrăcați în niște haine zdrențuite. Deși aveau niște haine de joacă pe care insistam să le poarte când ieșeau afară și se cățărau în copaci, am reușit să le asigurăm și haine și pantofi buni, astfel încât să nu meargă cu picioarele goale, să se rănească de pietre să se sufere iarna de frig. Dar să presupunem că ar fi uitat complet de cutia de pantofi buni și de hainele de școală și s-ar fi îmbrăcat numai cu acele haine vechi, zdrențuite. Să presupunem că ar fi neglijat mâncarea care le era pusă pe masă, ar fi refuzat să mănânce tot ceea ce noi pregăteam pentru, ar fi refuzat să ia ce li se dădea și ar fi mers astfel în comunitate. Făcând acest lucru ei îl caricaturizau pe tatăl lor, pentru că nu ei erau dezonozați, ci tatăl lor era dezonorat. El era responsabil să le poarte de grijă. În același fel, când copiii lui Dumnezeu disprețuiesc ceea ce harul lui Dumnezeu le pune la dispoziție și neglijează ceea ce El le dă, Îl fac, de fapt, de rușine pe Tatăl lor ceresc. Îl dezonoază! Ei nu folosesc ceea ce dragostea Lui a pregătit și ceea ce știut, în înțelepciunea Lui nemărginită, că au nevoie pentru ca, fiind întăriți, ajutați, încurajați și izbăviți, să poată umbla în mijlocul unei lumi sceptice, iar prin umblarea, purtarea, exprimarea, victoria, bucuria și pacea lor să-L poată cinsti pe Tatăl lor. Dar ei nu vor să se îmbrace cu hainele pe care El le-a pregătit, să poarte încălțărilor pe care El le-a dat, să mănânce mâncarea pe care El a pregătit-o, ci se descurcă cum pot cu ceea ce au, necinsindu-L, în tot acest timp, pe El.

Iubit copil al lui Dumnezeu, ce vei face dacă, atunci când vei ajunge acasă în cer vei descoperi că deși de-abia ai reușit să ajungi acolo, l-ai necinsit, la fiecare pas, pe Tatăl care te iubește și pe care și tu mărturisești că-L iubești, pur și simplu neglijând ceea ce dragostea și harul Lui au pregătit. Înțelegeți care este importanța uriașă a acestui text? Poate spuneți: „Dacă Dumnezeu vrea să am aceste lucruri de ce nu mi le dă cu forța?”. Nu cred că se va întâmpla acest lucru. Dumnezeu ne-a dat promisiuni neasemuit de mari și de prețioase prin care să fim făcuți părtași ai naturii divine. De asemenea El ne spune că trebuie să dăm o mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit, că nu cumva să le lăsăm să ne alunece din mâini. Pentru că dumnezeul acestei lumi încearcă să facă ca aceste lucruri să pară neimportante și apăsarea ocupațiilor încearcă să ne facă să părem prea ocupați cu alte lucruri pentru a ne le acorda lor timpul nostru. De asemenea, pare că ne descurcăm foarte bine fără unele dintre lucrurile prezentate în Cuvântul Lui, iar apoi ne întâlnim cu cineva care susține că are lucrurile respective și care nu pare să fie atât de diferit de noi, și de aceea, ne întrebăm: „Care-i scopul? Care este valoarea?”, iar rezultatul este că, înainte să ne dăm seama ce s-a întâmplat, le-am și lăsat să ne alunece printre degete și să dispară. În consecință, l-am jefuit de Domnul Isus Cristos de ceea ce trebuia, pe drept, să primească de la noi.

Dar ce este această mare mântuire? Ce include ea? Ce a avut de spus Domnul nostru cu privire la ea? Aceasta este preocuparea noastră neasemuit de mare în această seară și cred că vom vedea aceste răspunsuri dacă ne aplecăm asupra Cuvântului. Am mai vorbit despre aceste lucruri cu o altă ocazie când v-am vizitat, dar vreau să le reiau puțin, pentru că vreau să le vedeți. Aș vrea să vă aduceți aminte și revedeți cu mine ceea ce Duhul lui Dumnezeu a consemnat cu privire la slujirea Domnului nostru. Pentru că spune, „...care și-a avut începutul în cuvintele Domnului...” (Evrei 2:3). Ce a avut Domnul de spus cu privire la această mântuire așa de mare? La Matei 5:20, apare afirmația Lui introductivă, care va fi cheia noastră. Domnul nostru se adresează unui grup de oameni cu privire la cel mai important subiect din lume. Iată ce spune: „Căci vă spun că, dacă dreptatea voastră nu va întrece dreptatea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

Care era dreptatea lor? Era dreptatea pe care o minte dedicată și un intelect consacrat o pot produce, fără Duhul Sfânt. Posteau, dădeau zeciuială, se rugau, se abțineau de la a mânca carne, respectau zilele sfinte, memorau scripturile, erau entuziaști în discuțiile despre religia lor. Dar toate aceste lucruri pot fi făcute fără Duhul Sfânt. Toate acestea pot fi făcute așa. Poți fi ortodox în teologia ta, poți fi evanghelic în râvna ta, poți fi misionar în fervoarea ta, poți fi plin de devoțiune în practica ta, poți posti, poți da zeciuială, te poți ruga. Poți face toate aceste lucruri, însă din energia ta naturală cu care îl slujeai înainte pe diavol. De aceea, Domnul Isus Cristos a spus, „Dreptatea care vă pregătește pentru cer nu este cea pe care o realizezi prin energia ta, ci este cea care se realizează în tine, dintr-o cu totul altă sursă. Este dreptatea care vine de sus. Este lucrarea lui Dumnezeu în voi”. Acesta este unul din lucrurile pe care le-a avut El de spus cu privire la mântuire.

Al doilea lucru pe care Domnul l-a spus este consemnat la Luca 13:3, 5. În acest pasaj, Domnul vorbește din nou despre acest subiect minunat, despre marea noastră mântuire, și ne spune de două ori: „dacă nu vă pocăiți, cu toții veți pieri la fel”.

Te-ai pocăit sau ai neglijat acest aspect? Cum vei scăpa tu? El a spus că dacă nu te pocăiești, vei pieri. Am definit pocăința ca o schimbare a gândirii, a intenției și a scopului; de la a ne place nouă înșine la a-i fi plăcuți lui Dumnezeu. În aceasta constă întreaga esență a dreptății și sfințeniei. Ca păcătos, scopul tău era să-ți plăci ție însăși. Aceasta era ținta ta. Ai ajuns apoi la locul pocăinței. Ai făcut o întoarcere completă și din acel moment, intenția ta este să-l fi plăcut lui Dumnezeu, scopul tău este să-l slăvești pe El, iar ținta și motivația supremă a existenței tale este satisfacția Lui. Nu ca tu să fii satisfăcut de El, ci El să fie satisfăcut cu tine. Așadar, v-ați pocăit? Dacă nu vă veți pocăi, veți pieri! Vedeți care este consecința fatală a neglijenței în această privință? Vedeți cât de important este să nu treceți acest aspect cu vederea? Să citim atunci de la Matei 18:3, unde Domnul vorbește despre altceva. La un moment dat, pe când umbla cu ucenicii, iar ei tocmai se certaseră cu privire la cine anume va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor, Domnul nostru a chemat un copilaș, l-a luat în brațe, s-a întors spre ucenici și a spus: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

Cuvântul folosit aici pentru „vă veți întoarce” înseamnă de fapt „vă veți întoarce din nou” și parcă Domnul le spune că deși se pocăiseră, deși-L primiseră pe El; dovada autenticității lucrării Lui în inimile lor este că ori de câte ori gândul lor se află în conflict cu gândul Lui, gândul Lui învinge. De aceea, la Romani 12:1-2 scrie: „Sunteți transformați prin reînnoirea minții voastre”. Aceasta înseamnă că multe dintre lucrurile pe care le-ai adus cu tine în această viață a iertării, nu sunt poruncite de El și nici potrivit voii Lui. De aceea, la fiecare oprire din călătoria ta, descoperi câte o atitudine care este în conflict cu ceea ce El poruncește. Dovada autenticității lucrării Lui este că de fiecare dată când descoperi un conflict între calea ta și calea Lui, calea Lui învinge și tu te întorci din nou. Este posibil să mergi într-o direcție, în care El ți-a permis să mergi, dar dintr-o dată, Duhul lui Dumnezeu te oprește și-ți spune: „Nu poți merge într-acolo”. Dovada că ești copilul Lui este că-L urmezi, că te întorci din nou și mergi pe calea Lui. O disponibilitate constantă de a fi corectat. Este la fel cu condusul mașinii: la început decizi înspre ce oraș te îndrepti. Să presupunem că pornești spre New York. Prima dată o iei spre est. Nu o iei spre vest, pentru că ai ocoli prea mult. Dar, chiar și după ce te decizi să o iei spre est, dacă ți volanul nemișcat și accelerezi, vei avea probleme. După ce ai decis să mergi în New York și o iei spre est, trebuie să faci multe corecții mici pentru că mașina merge pe o șosea pe care pot fi înclinații și care pot produce deviații ce trebuie corectate. Tot așa, poți întâlni câte o cotitură în dispoziția ta, în natura ta sau în scopul tău de a-l fi plăcut lui Dumnezeu. Dar, dovada autenticității lucrării Lui este că, ori de câte ori mașina începe să derapeze și să se îndepărteze de voia Lui, o aduci înapoi în direcția bună! Și continui să o aduci înapoi în direcția bună, pentru că scopul tău este să-l fi plăcut Lui și nu vei îngădui unui derapaj să te ducă în șanț.

Înțelegeți? Dacă nu vă întoarceți din nou și deveniți ca un copilaș. Este atitudinea de a fi corectat constant, în conformitate cu voia lui Dumnezeu și preocuparea continuă de a-l fi plăcut Lui. Adică, nu este suficient că la un moment dat, în trecut, ai făcut o tranzacție și ai semnat o decizie, ci că astăzi, atitudinea inimii tale este: „Vreau să-i fiu plăcut lui Dumnezeu!”. Iar dacă El îți arată că vreo acțiune de-a ta, vreo atitudine de-a ta sau ceva ce tu faci nu-i este Lui plăcut, nu rămâi în trecut, nu te oprești acolo, ci spui: „Doamne, vreau să-ți fiu plăcut astăzi, la fel de mult ca în aceea zi din trecut, când Te-am întâlnit pentru prima dată!”. Ai o disponibilitate continuă față de voia Lui.

Să trecem la următorul lucru. Citind capitolul 3 din Ioan, observăm că Domnul nostru a avut ceva de spus legat de această măreață mântuire. În versetul 3, El spune: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. În versetul 5, El spune: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Și în versetul 7, El spune: „Trebuie să vă nașteți din nou”.

Așadar, Domnul nostru Isus afirmă în mod clar că ceea ce ne pregătește pentru mântuire nu este ceva ce noi am făcut noi pentru Dumnezeu, ci ceva ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Da, ese ceva ce trebuie să faci înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să te pocăiești și trebuie să crezi, dar dovada autenticității pocăinței și a credinței tale nu constă în faptul că-ți poți aminti când te-ai pocăit și când ai crezut, ci că atunci când te-ai pocăit și ai crezut, Dumnezeu te-a regenerat prin Duhul Sfânt și ți-a dat mărturia Duhului, că ai trecut din moarte la viață. Și ai știut că ai fost născut din nou.

Acest aspect are o importanță imensă. Cum vom putea scăpa dacă-l neglijăm? Nu poți să-l ocolești. El a spus: „Dacă un om nu se naște din nou, dacă un om nu se naște din Duh, trebuie să vă nașteți din nou”. Putem vedea cât de fatală este neglijarea acestui aspect! Prin urmare, este de o importanță uriașă să fii pe deplin sigur că te-ai pocăit, că dreptatea ta nu este dreptatea realizată de oameni, prin eforturile lor, ci

că este dreptatea lucrată de Dumnezeu prin lucrarea suverană și supranaturală a Duhului Sfânt. Această mântuire este colosală!

Vedem un alt aspect, citind Ioan 6:53, unde Isus vorbește cu un grup de oameni care doreau să-L facă Împărat și să fie ucenicii Lui. Ei i-au cerut însă o dovadă, să facă o minune, să facă o profeție care să se împlinească și astfel să dovedească că era cu adevărat cine a afirmat că este. Domnul nostru Isus a spus: „Nu pot face acest lucru. Eu sunt Pâinea vieții. Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din Pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este carnea Mea, pe care o voi da pentru viața lumii”. La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: „Cum poate omul acesta să ne dea carnea Lui s-o mâncăm?”. Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați carnea Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă carnea Mea și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”.

Mântuirea nu constă dintr-un plan, mântuirea nu constă din câteva versete din Scriptură și nici din rânduiri sau învățături teologice, mântuirea nu constă într-o decizie și nici în declarația unui evanghelist, a unui păstor sau a unui învățător. Mântuirea este o Persoană. Acesta este adevărul fundamental al credinței noastre. Mântuirea nu numai că provine de la o Persoană, ci este o Persoană. David a văzut acest lucru în Psalmul 27:1: „Domnul este lumina și mântuirea mea”. Sau: „Cel care Îl are pe Fiul are viața”, viața este în Fiul, cel care nu-L are pe Fiul, „nu va vedea viața și mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (1 Ioan 5:12, Ioan 3:36). Astfel, înțelegem că mântuirea este Cristos. El este viața noastră, El este mântuirea noastră. El nu a murit pentru a ne-o trimite, ci a murit pentru a deveni mântuirea noastră. Și nu este suficient ca Mântuitorul să fie în cer, ci El trebuie să fie în tine. Pavel a scris bisericii din Corint, la 2 Corinteni 13:5: „Cercetați-vă pe voi înșivă, dacă sunteți în credință. Puneți-vă la încercare. Nu recunoașteți voi că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”.

Așadar, nu este doar Cristos pe cruce, Cristos în mormânt sau Cristos înviat din morți stând pe tron, ci este Cristos în noi, în voi, nădejdea slavei. Așadar, ceea ce El a spus a fost că, pentru a avea viață trebuie să fii una cu El, ca și cum ai fi mâncat carnea Lui și ai fi băut sângele Lui. El a devenit viața vieții tale, os din oasele tale, a devenit una cu tine și tu L-ai primit. Căci mântuirea nu numai că vine de la El, mântuirea este în El și când El este în tine, atunci El este viața ta. Aceasta este mărturia Cuvântului. Prin urmare, cât de important este să nu ratezi cerul pentru că ai înțeles toate numai cu minte și nu cu inima. Sunt foarte mulți oameni care vor face aceasta. Bisericile noastre evanghelice sunt pline de oameni care vor rata cerul din acest motiv. Pentru ei, mântuirea a rămas numai la nivel mental și nu a coborât în inimă, unde Cristos să devină viața lor. Ei au versetele, dar nu-L au pe El.

În urmă cu câțiva ani, în timpul unei slujbe de duminică dimineața, când oamenii au fost invitați să vină în față și să se predea Domnului, a venit un bărbat, care a fost întâmpinat de un consilier cu o mapă în mână.

- De ce ai venit în față?
- Am venit să fiu mântuit.
- Mântuit de ce anume?
- Nu știam că am de ales. Presupun că de păcat și de iad.
- În regulă! Ești un păcătos?
- Da, altfel n-aș fi fost aici.

Consilierul și-a deschis Biblia și i-a cerut să citească un verset. Omul a citit: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”.

- Crezi lucrul acesta?
- Da, îl cred.
- Cum te numești? Care este adresa ta? Care este numărul de telefon? Vrei să fii botezat?
- Păi nu știu, presupun că da, cred că da.
- Ai vreo întrebare?
- Da, aș avea o întrebare. Tocmai am citit acest verset: „Cine are pe Fiul are viața”, și-am spus că cred acest lucru. Într-adevăr, cred, dar am o întrebare: Cum Îl obțin pe Fiul?
- Nu-ți face griji cu privire la lucrul acesta, nu este important, ne vom ocupa de asta într-una dintre întâlnirile de școală duminicală. Ceea ce este important este să știi că tu crezi acum acest lucru.

Prin urmare, a semnat acea foaie și după zece minute a fost botezat. Consilierul respectiv l-a vizitat pe un prieten de-al meu, păstor și i-a spus: „Sunt puțin neliniștit în legătură cu asta. Omul respectiv a crezut

cu adevărat acel verset. Dar oare n-ar trebui să facem puțin mai mult decât facem? Nu este suficient doar să ai versetul care spune: „Cine are pe Fiul are viață”. Viața nu este în verset. Viața este în Fiul. Oare am greșit?”. Prietenul meu i-a spus: „Dragul meu frate, ai greșit foarte mult! Ai greșit foarte mult! Ai greșit foarte mult!”.

În acea zi, mulțimi de oameni îl vor auzi spunând: „Depărtați-vă de la Mine, niciodată nu v-am cunoscut!” (Matei 7:23). Pentru că au spus „Doamne, Doamne”, dar n-au ajuns niciodată în locul în care s-au pocăit cu adevărat, L-au primit cu adevărat și El a devenit carne din carnea lor, os din oasele lor și viața vieții lor. Ei au avut numai cuvintele, au avut numai versetele. Însă mântuirea nu constă în niște versete. Mântuirea este o persoană - o persoană de care ești legat printr-o relație vitală. Înțelegeți cât de important este să nu o neglijăm? Ca nu cumva să fim dintre cei care-L vor auzi spunându-le, în ziua aceea: „Depărtați-vă, niciodată nu v-am cunoscut”. Aceștia au știut despre El, au știut să spună lucrurile corecte, să meargă în locurile bune, să facă lucrurile potrivite, dar El n-a avut niciodată acces în ei. Mântuirea este o persoană.

Dar noi credem și înțelegem acest lucru, dar nu ne oprim aici. La Ioan 12:23, niște greci au venit și au spus: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus”. Isus le-a răspuns, zicând: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică. Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.”

Această mântuire mare nu include doar mântuirea de pedeapsa păcatului; nu include doar faptul că Cristos este viața noastră; că El ne-a eliberat de la moarte devenind viața noastră. El a spus: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu.” (Ioan 12:26) Unde a mers Domnul Isus pentru noi? A mers la cruce. A mers acolo în locul nostru și a fost răstignit acolo în locul nostru și pentru noi. Ca bob de grâu; El a fost pregătit să cadă pe pământ și să moară, știind că dacă nu face acest lucru, rămâne singur, dar dacă moare, după cum Tatăl L-a trimis în lume, pentru acel ceas și pentru acel scop, va aduce multă roadă. Dar, după cum El a spus, nu este vorba numai despre crucea Lui. În timpul slujirii Lui, Domnul a menționat cuvântul cruce de patru ori. La Matei 10:38 a spus: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine”. La Marcu 10:21 i-a spus tânărului bogat: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă”. La Matei 16:24, a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. La Luca 14:27, a spus: „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu”.

Singurele patru ocazii în care Domnul Isus a menționat cuvântul cruce în acest fel a fost legat de uceniciei Săi. Încă de la început El a afirmat care este condiția pentru a-L urma. Este ca și cum i-ai spune cuiva care vrea să fie membru al acestei biserici, că singura modalitate prin care poate deveni membru este să se urce pe eșafod, să i se pună funia în jurul gâtului, să fie trasă trapa și să i se ia viața. Iar apoi, când este coborât de pe eșafod, i se scoate frânghia din jurul gâtului pe gât și este cuprins de răceala morții, este un candidat potrivit pentru a deveni membru al acestei biserici. Este ca și cum am spune, în biserica noastră din New York, că nimeni nu poate deveni membru al acelei biserici până nu a mers la cunoscuta închisoare Sing Sing, a intrat în camera aceea mică, rezervată criminalilor condamnați la moarte, i s-au pus electrozii în jurul frunții, a mâinilor și a picioarelor, s-a dat drumul la curent și a fost electrocuta. Atunci, după ce a fost din cameră și întins undeva, este un candidat potrivit pentru a deveni membru al bisericii. La fel de șocante au fost cuvintele folosite de Domnul Isus Cristos, în acest context. Oamenii Săi nu puteau înțelege. Vrei să știți ce a spus? „Dacă cineva nu-și ia crucea și nu vine să Mă urmeze, nu poate fi ucenicul Meu”.

Astfel, descoperim că această mântuire mare nu include doar: mântuirea de păcat, mântuirea de iad, ci și: mântuirea de lumea în care am trăit, care ne-a guvernat și controlat, a cărei atitudini, maxime, recompense le-am căutat și a căror interese le-am slujit. Nu include doar mântuirea de lume, ci include și mântuirea de carne. De propria noastră personalitate, natură, trăsături și interese. Include mântuirea de acele obiceiuri și atitudini pe care le-am dezvoltat și dobândit. Dar nu include numai mântuirea de lume și de carne, ci și mântuirea de diavol. Eram robii lui, i-am dat lui controlul asupra vieții noastre, acest lucru fiind făcut pentru noi de tatăl rasei noastre, dar a fost confirmat de către noi, prin alegerile noastre proprii, după ce am ajuns la vârsta în care am devenit răspunzători. Astfel am ajuns copii ai diavolului. El a fost

tatăl nostru, noi am fost copiii lui: manifestam natura lui, făceam faptele lui și acceptam guvernarea lui. Dar am venit la Isus Cristos, iar scopul Lui nu este doar să ne mântuiască de iad și de păcat, ci și de lume, împreună cu guvernarea ei, interesele ei și controlul ei. Scopul Lui este să ne mântuiască de carne, de atracția ei, de strânsoarea ei, de cursele ei și de lațurile ei care se înfășoară în jurul nostru. Scopul Lui este să ne mântuiască de diavol, cu toată puterea și toată viclenia și toată șiretenia sa.

Prin urmare, Domnul Isus a murit pentru a-și elibera poporul. Căci cel pe care Fiul îl face liber este cu adevărat liber: liber de frica morții, liber de frica iadului, liber de puterea lumii, liber de puterea cărnii și liber de puterea diavolului. Toate acestea au făcut parte din marea Lui mântuire. Înțelegeți acum nebunia unuia care spune: „Ei bine, nu vreau să merg în iad când voi muri: dar sunt destul de mulțumit să rămân rob al lumii, rob al obiectivelor, scopurilor, intereselor și recompenselor ei și să mă implic în slujirea ei”. Vedeți de asemenea cât de absurd, cât de prostesc, cât de ridicol este ca cineva să spună: „Nu vreau să merg în iad. Vreau să merg în rai. Dar, sunt destul de mulțumit să rămân în robie față de propria mea personalitate. Este drept că am o dispoziție rea, urâtă și, da, îmi pierd cumpătul, mă enervez îngrozitor, dar sunt destul de mulțumit să continui să-l aduc rușine lui Cristos și să-L prezint într-un mod caricatural pentru că, de fapt, tot ce am vrut de la Cristos a fost să mă scape de iad”.

Nu vedeți ce contradicție totală este aceasta? Nu vedeți cât de prostesc este ca cineva să spună: „Ei bine, până la urmă sunt dispus să continui să fac lucrurile diavolului. Sunt gata să fiu un agent secret al iadului pentru că sunt asigurat cu privire la ardere. Nu va trebui să merg în iad după ce voi muri așa că nu mă deranjează dacă-l slujesc puțin pe diavol. E în regulă”. Nu vedeți ce contradictorie este această exprimare? Cât de neconceput este? Nu este de mirare că scriitorul Epistolei către evrei spune: „Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”, având în vedere că prin mântuire, Dumnezeu a intenționat să ne aducă eliberare nu doar de pedeapsa pentru păcatul nostru și de certitudinea iadului, ci și de sub puterea lumii, de strânsoarea și de stăpânirea ei asupra noastră; eliberare de sub puterea cărnii, de personalitatea, natura și trăsăturile noastre ale fiecăruia; eliberare de sub puterea și controlul lui Satan însuși și a demonilor întunericului. În aceste condiții este de neconceput ca cineva să spună: „De fapt, tot ce-mi doresc cu adevărat de la Cristos este să merg în cer”. Este inimaginabil! Nu se poate, pur și simplu nu se poate! Ca cineva să respingă harul, mila și dragostea lui Dumnezeu manifestată în moartea Fiului Său pentru a-și elibera poporul și să continue să trăiască în robie când El a plătit deja prețul pentru eliberarea lor!

Se spune că era un om în partea de vest a Mississippiului, într-un mic orașel situat undeva în amonte, pe malul râului, care avea o plantație mare și foarte mulți sclavi. Cineva a venit la sclavi și le-a spus că fusese emisă proclamația de emancipare a sclavilor. Aceștia că s-au dus la proprietar și au întrebat: „Ce înseamnă asta?” El a spus: „Asta înseamnă că nu vă pot vinde nimănui altcuiva. Înseamnă că de acum nu vă mai pot vinde. Este absolut imposibil pentru mine să vă vând, guvernul a spus că nu pot să vă vând”. „Ei bine, ce înseamnă asta?” au întrebat ei. El a spus: „Ei bine, asta înseamnă că puteți continua să lucrați aici și nu trebuie să aveți nici cea mai mică teamă. Veți continua să lucrați pentru mine și eu nu vă voi vinde niciodată. Puteți rămâne chiar aici”. A trecut un an, au trecut doi ani. Au continuat să locuiască în barăcile sclavilor, au continuat să meargă pe câmp, să mănânce hrana pe care o primeau, să îndure loviturile de bici ale supraveghetorilor. Continuând așa, ei ziceau: „Nu este minunat să fim emancipați? Nu mai trebuie să ne temem să fim vânduți, familiile noastre nu vor fi despărțite și cu siguranță putem trăi aici toată viața, alături de părinții noștri. Vom continua să lucrăm pentru stăpân aici”. În acest fel au continuat să lucreze pământul, să trudească și să slujească stăpânului, vorbind despre emancipare, bucuroși că nu puteau fi vânduți. Apoi, a venit cineva și i-a întrebat: „Ce faceți aici?”. „Suntem emancipați; nu mai trebuie să ne temem că vom fi vânduți”. „Ascultați, voi nu înțelegeți ce înseamnă emanciparea. Nu mai trebuie să sluiți acelui om. Nu mai sunteți proprietatea lui. Nu numai că nu vă poate vinde, nu vă mai poate pune la muncă. Nu mai trebuie să-împliniți poruncile. Puteți pleca de aici, împachetați-vă lucrurile, porniți la drum și mergeți oriunde doriți”. „Dar el nu ne-a spus niciodată că asta însemna să fim emancipați. Așa că, am petrecut ani întregi muncind aici, pe când nu trebuia”.

Oh, ascultați, cunosc copii ai lui Dumnezeu care ani de zile au ascultat poruncile lumii, ba chiar mai mult decât atât, au ascultat de poruncile cărnii, ba chiar mai mult au fost hăituiți și biciuiți de diavol și n-au auzit niciodată că Isus Cristos a murit pentru a-i elibera. Oh, dar este posibil să ne închipuim că după ce au auzit, ei să vrea să continue să fie în robie?! Este de neconceput, este de neconceput! Și astfel, vă spun vouă, celor care sunteți în robia lumii, care vă constrânge și vă trage după ea, Domnul Isus a murit să vă

elibereze. V-a purtat cu El pe cruce; astfel încât atunci când ați coborât în moarte, lumea să trebuiască să renunțe la stăpânirea ei, pentru că nu v-a putut urma în moarte. V-a purtat cu El pe cruce, astfel încât atunci când ați coborât cu el în moarte; carnea să nu vă mai poate ține sub cârmuirea ei. V-a purtat cu El astfel încât diavolul să nu vă mai poată stăpâni. Apoi v-a ridicat de cealaltă parte a mormântului, împreună cu El, în înnoirea vieții, ca să puteți umbla în libertate. Pentru că cel ce a murit este liber de păcat. Puteți continua să neglijați o mântuire așa de mare? Nu puteți! Trebuie să vă recunoașteți robia, să vă recunoașteți nevoia, și să recunoașteți că ați slujit acestora pe când nu trebuia s-o faceți, să veniți și să vă aruncați la picioarele Lui și să primiți cu bucurie, din mâinile Lui străpunse de cuie, eliberarea pe care a cumpărat-o cu propriul Lui sânge. Pentru că ați auzit despre ea, ați auzit despre ea și știți că El a murit ca să vă elibereze. Să vă elibereze.

Cu ani în urmă, un englez s-a dus în California. După ce a făcut o avere în pământurile aurifere a vrut să se reîntoarcă și să trăiască alături de ai săi. Și-a trimis banii prin cec, înapoi în Anglia, după care a venit pe uscat până în Kansas City, de acolo în Missouri, apoi Mississippi și ajungând în cele din urmă în New Orleans, de unde urma să ia un vapor spre New York, ca de acolo să navigheze spre Anglia. Fiind în New Orleans, a făcut ce fac cei mai mulți turiști; a mers în piața de sclavi. Numai că atunci, pe la începutul anilor 1850, acolo se mai vindeau sclavi. Intrând în piață, a văzut mulți bărbați adunați într-un loc și o tânără negresă, foarte frumoasă, era scoasă la licitație. A auzit bărbații vorbind despre ea. A văzut doi bărbați plini de răutate care licitau, destul de aprins, pentru ea și apoi i-a auzit spunând ce vor face cu ea. Inima i s-a revoltat împotriva întregii ticăloșii. În cele din urmă, pe când licitau și prețurile deveneau foarte mari, n-a mai putut suporta și i-a făcut un semn celui care conducea licitația anunțând o sumă care era exact dublul ultimei oferte, cu mult peste tot ceea ce fusese plătit vreodată pentru un sclav în acea piață până atunci.

Licitatorul a întrebat: „Ai banii”. El s-a apropiat și a spus, „Da, am banii”. S-a întocmit actul de vânzare, a mers pe platformă să ia femeia pe care o cumpărase, și când aceasta a coborât o treaptă, la nivelul ochilor lui, și-a umplut gura cu salivă și l-a scuipat direct în față, șuierând printre dinți înțeleștații: „Te urăsc”. Omul n-a zis nimic; a șters scuipatul cu dosul palmei, a luat-o de mână, a coborât în stradă, a trecut pe partea cealaltă, prin noroiul de pe stradă și a ajuns la o clădire mică unde era un birou. Tânăra nu știa să citească și nu știa ce era acel birou. Omul a intrat, a început să vorbească, cel de la birou a început să protesteze. El a insistat, spunând că aceea era legea. În cele din urmă, s-a întors, a plătit niște bani și a primit o bucată de hârtie. S-a îndreptat spre femeie, care era ca o fiară sălbatică gata să se arunce asupra lui, i-a întins hârtia și a spus: „Poftim, iată acestea sunt actele tale de eliberare. Ești liberă”. Ea a șuierat în continuare: „Te urăsc”. Dar el a spus, „Nu înțelegi? Acestea sunt actele tale de eliberare; ești liberă!”. Ea a răspuns: „Nu se poate, ai plătit de două ori mai mult pentru mine decât a plătit oricine vreodată și acum îmi dai libertatea? Nu te cred!” Dar el a insistat: „Ba da, acestea sunt actele tale de eliberare” și i le-a pus în mână. Ea l-a oprit: „Stai, domnule, vrei să spui că m-ai cumpărat ca să mă eliberezi?”. „Da”, a răspuns el, „de aceea te-am cumpărat, ca să te eliberez”. Ochii i s-au umplut de lacrimi, lacrimi pe care nu le mai cunoscuse de mult timp, s-au revărsat pur și simplu, iar fața i s-a înmuiat. Apoi s-a prăbușit pe mâini și genunchi, a apucat cu mâinile cizmele brute de miner, și-a așezat obrazul pe vârful uneia dintre ele și, printre lacrimi, a suspinat: „Oh, m-ai cumpărat ca să mă eliberezi, m-ai cumpărat ca să mă eliberezi! Ai plătit mai mult decât s-a plătit vreodată, doar ca să mă eliberezi!”. Apoi, printre lacrimi, s-a uitat în sus și a spus: „Oh domnule, tot ce vreau cel mai mult în viață, este să fiu sclava ta! M-ai cumpărat, ca să mă eliberezi!”

Ascultă, Domnul Isus Cristos te-a cumpărat ca să te elibereze. Când înțelegi acest lucru, atunci bucuria vieții tale este să vii, să stai în fața ușii harului și să-i permiți să-ți găurească lobul urechii inimii, astfel încât să poți fi robul Lui din dragoste, pentru totdeauna. El te-a cumpărat! Te-a cumpărat ca să te elibereze! Nu numai de iad, ci și de lume, de carne și de diavol. El te-a cumpărat ca să te elibereze! Oh, vino la El! Sărută-i picioarele străpunse de cuie și primește din mâna Lui marea mântuire pe care a cumpărat-o cu sângele Său! Și amintește-ți: El te-a cumpărat ca să te elibereze!